

Met mik rond

(verhaal van Theo Dinnissen, Overasselt)

Ik kom uit een bakkersgezin met kruidenierswinkeltje. Ons gezin bestond uit vader en moeder, een zus en zeven jongens waarvan ik de jongste ben.

Mijn vader bakte brood en ging deze later uitventen. "Mik rond brengen" zoals wij dit noemden.

Daarvoor had hij een zware transportfiets met een rieten mand voorop, waarin de zestien ons zware mikken in werden vervoerd.

Deze mand en ook de kleine broodmanden liet hij vlechten door een zwerver, die woonde in een oud autowrak bij de Molenwiel in Nederasselt. Sjiertske, zoals wij hem noemden, was verslaafd aan drank. Nuchter was het een echte vakman in mandenvlechten. Hij maakte allerlei verschillende manden, ook aardappelmandjes, zowel geschilde als ongeschilde, waarmee hij langs de deur ging.

Bij ons liet hij zich uitbetalen met een kop koffie, een paar gulden en twee flessen spiritus. Deze mixte hij met jonge jenever en dronk er dan zoveel van, dat hij soms wel een paar dagen "beswiemd" was.

Achterop vaders transportfiets zaten aan iedere kant grote houten kisten en een lederen tas aan het stuur, om maar zoveel mogelijk mee te kunnen nemen.

Het straatbeeld werd toen overigens bepaald door deze zware transportfietsen. De bakkers, de slaggers en de boeren hadden allemaal wel zo'n fiets. De middenstanders om er hun waren mee te vervoeren. Van alles werd er op vervoerd: brood, vlees, kolen, petroleum etc. etc..

De boeren gebruikten deze fietsen om melktuiten mee te nemen als ze de koeien gingen melken, meestal twee stuks voorop.

Het was zwaar werk en je moest echt leren om ermee te fietsen.

Vanaf mijn elfde jaar was ik voorbestemd, net zoals mijn oudere broers, om brood te gaan venten.

“Met mik rond”, zoals dit bij ons thuis werd genoemd. Soms moest ik met een oudere broer mee en soms met mijn vader.

In het begin hoefde ik nog niet naar binnen bij de klanten, maar werd ik meer gebruikt als pakezel.

Mijn vader had achterop mijn fiets twee houten kisten gemaakt en deze werden vol geladen met broden, die toen nog 16 ons per stuk wogen. Later veranderde dat in twaalf ons per brood.

Aan het stuur hingen aan iedere kant ook nog volgeladen tassen om het evenwicht te bewaren. Ik herinner mij nog goed dat ik in het begin wel eens omkieperde en de broden dan over de grond vlogen.

Die poetste ik dan zorgvuldig af langs de mouw van mijn jas en die werden gewoon te koop aangeboden. Geen haan die er naar kraaide!

Waar ik het meeste hekel aan had was dat als er iets niet bij je had, want het maakte niet uit waar je was, je kreeg gewoon te horen: “fiets vlug naar huis en ga het halen”. Dan kon ik door weer, wind of regen helemaal naar huis toe om bijvoorbeeld een pak beschuit te gaan halen.

Ik kan me nog herinneren dat we in de maand november ergens op de Valenberg waren en ik de opdracht kreeg om een pakje thee thuis te gaan halen. Het was ijskoud, donker en er viel lichte sneeuw.

De wind had ik tegen en het waaide zo hard dat ik bijna niet vooruit kwam.

Halverwege kreeg ik het lumineuze idee om terug te keren en gewoon te zeggen dat de thee op was.

Nou dat heb ik geweten. Toen mijn vader er na een paar dagen achter kwam, heb ik eerst een pak slaag gehad met de mattenklopper en moest bij die familie op de knieën mijn excuus aanbieden.

Ik heb me later nooit meer zo beledigd gevoeld, ook al omdat dit bij een klasgenootje thuis was. En die vrouw zei: “Och “menneke, zo erg was het niet”.

De bakkerij was voor de jongste kinderen verboden gebied, maar af en toe mochten wij naar binnen.

Er was een oven die met hout gestookt werd. Als die dan warm was rolde mijn vader zijn mouws pijpen op en stak zo zijn blote arm erin.

Zo kon hij voelen of de oven op temperatuur was.

In mijn ogen was dit volstrekt toverij, want als de oven heet genoeg was dan werden het brandend hout en resten er met een lange stok uit getrokken.

Later bouwde Tien Dinnissen er een vlammenwerper voor, dit was een overblijfsel vanuit de oorlog. Onder geraas blies deze vuur en petroleum naar binnen zodat de oven onmiddellijk heet werd.

Hierdoor kon mijn vader twee uur langer slapen, maar omdat er telkens problemen waren met de afstelling stonk de hele bakkerij naar petroleum.

Ook kwamen veel klanten geschilde appels brengen die dan op de oven gedroogd

werden. Dit was toen een ware delicatessen voor

ons kinderen. In een jaar hadden mijn oudere broers met hun vriendjes er zoveel van weggehaald dat mijn vader appels moest gaan kopen om de klanten niet teleur te stellen.

Ook herinner ik mij een voorval dat ik, samen met mijn broer Tonnie, na een keer brood wegbrengen op weg naar huis stiekem palingfuiken ging lichten. Hij had gehoord dat stropers die in de wetering geplaatst hadden.

Paling hebben we niet gezien, maar mijn broer is toen de portemonnee met de dagopbrengst verloren.

Bij thuiskomst barstte de kermis los. Tjonge, tjonge, wat hebben wij op onze falie gehad. Komt de volgende dag een van die stropers, een klant van ons, de portemonnee terug brengen.

Het enige wat hij zei was: " ik blijf met mijn vingers van jullie spullen af en jullie van die van mij".

Dit heeft wel indruk op mij gemaakt want deze mensen hadden het toen echt niet breed.

Toen onze bakkerij afgekeurd werd is mijn vader fabrieksbrood gaan venten. Ook kwam er toen een auto om mee rond te gaan, een Opel Kapitein uit de vijftiger jaren.

Een paar jaar later kwam het Zweeds wittebrood met het merk King Corn op de markt. Het was een topper en

heeft ervoor gezorgd dat het onze familie financieel wat beter af ging.

Theo Dinnissen